

OKUR-

YAZAR

HAKKARİ ÜNİVERSİTESİ DİL VE EDEBİYAT
TOPLULUĞU (HÜDET)
DÖNEMLİK KÜLTÜR, SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

2025/1 Güz Sayısı

Çiçeklerle Savaşım Zamansız Ayrılık Ölüm Nedir? Sokak Bilmek Adsız Alp Yollarla Yaşamak

Yağmura Benziyorsun

Kadim Kent Nusaybin'e Doğru Yolculuk

OKURYAZAR DERGİSİ

Sayı: 1, Yıl: 2025

*Okuryazar dergisi, Hakkari Üniversitesi Sağlık Kültür ve Spor Daire Başkanlığı
Hakkari Üniversitesi Dil ve Edebiyat Topluluğu (HÜDET) tarafından
Güz ve Bahar olmak üzere yılda iki sayı olarak yayımlanan
ve kâr amacı gütmeyen bir kültür, sanat ve edebiyat dergisidir.*

Dergide yayınlanan yazıların tüm hukuki sorumlulukları yazarlarına aittir.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Dr. Öğr. Üyesi Fecri YAVİ

EDİTÖR

Ali TEKİNALP

EDİTÖR YARDIMCILARI

Şehla CANTÜRK

Derya BABAT

Viyan ÇETİN

YAZI İŞLERİ

Emine BAZ

Öznur ONAYLI

İLETİŞİM

Hakkari Üniversitesi Zeynel Bey Yerleşkesi
Merkezi Derslikler Binası Öğrenci Toplulukları Merkezi
HÜDET Okuma Atölyesi
Hakkari/Merkez

Yazı, görüş ve önerileriniz için:

hudettoplulugu@gmail.com

HÜDET'TEN MERHABA

Hakkari Üniversitesi Dil ve Edebiyat Topluluğu (HÜDET) olarak, kelimelerin gücüne, dilin birleştirici yönüne ve edebiyatın insanı insana yaklaştıran büyüüne inanarak “Okuryazar” adını verdiğimiz bu dergiyi sizlerle buluşturmanın heyecanını yaşıyoruz.

Kurulduğumuz günden bu yana hedefimiz, yalnızca edebiyatı konuşmak değil aynı zamanda yazmak, üretmek, paylaşmak ve topluma dokunmaktır. Çünkü biz, dilin yalnızca bir iletişim aracı değil, bir kültür taşıyıcısı olduğuna inanıyoruz. Bu düşünceyle çıktığımız yolda pek çok güzel işe imza attık.

Okuma ve Yazma Atölyeleri ile kelimelerin dünyasında yeni ufuklar açtık; yazmayı bir ifade biçimi, okumayı bir yaşam biçimi hâline getirmeye çalıştık. Dil ve Edebiyat Söyleşileri sayesinde hem akademisyenleri hem de öğrencileri aynı çatı altında buluşturduk; konuştuk, tartıştık, düşündük.

Gençlik ve Spor Bakanlığının desteklediği üç ÜNİDES projesi ile hem üretmenin hem de toplumsal katkının gücünü gösterdik. Hakkari'deki okullara kitap yardımları, köy okullarına kırtasiye desteği, okuma saatleri ve okul ziyaretleri ile öğrencilerle buluşarak “kitapla büyüyen bir gelecek” hayaline omuz verdik.

Ayrıca yarışmalar, sergiler ve ağaçlandırma çalışmalarıyla çevre farkındalığı da yaratmaya gayret ettik.

HÜDET, Hakkari Üniversitesi'nin ilk sosyal sorumluluk projelerine imza atan topluluk olmanın gururunu taşımaktadır. Biz, yaptığımız her etkinliğin ardında bir fikrin, bir duygunun, bir çocuğun gülümsemesinin olduğunu biliyoruz.

“Okuryazar” dergisi, işte bu birikimin, emeğin ve samimiyyetin ürünü.

Bu dergide sadece yazılar, şiirler, incelemeler yok, aynı zamanda genç bir topluluğun yürekten çabası da var. Çünkü inanıyoruz ki okumak, düşünmenin ilk adımı; yazmak ise düşünceyi ölümsüzleştirmektir.

Biz HÜDET'iz.

Kitapla, kelimeyle, emekle büyüyen bir topluluğuz ve şimdi bu sayfalarda, sizlerle birlikte büyümeye devam ediyoruz.

HÜDET Ailesi

İÇİNDEKİLER

s.1

ÖLÜM NEDİR?

Cahit YACAN

s.4

ADSIZ ALP

HÜDET Yazma Atölyesi

s.9

ZAMANSIZ AYRILIK

Emre ÇİVİ

s.12

YAĞMURA BENZİYORSUN

Elif ALTAŞ

s.14

**KADİM KENT NUSAYBİN'E DOĞRU
YOLCULUK**

Viyan ÇETİN

s.19

HOCALARIMIZIN GÖZÜNDEN HÜDET

s.2

YOLLARLA YAŞAMAK

Gülsüm YAĞCI

s.8

ÇİÇEKLERLE SAVAŞIM

Mervan DURMUŞ

s.11

SOKAK

Betül BATIHAN

s.13

BİLMEK

Merve KAÇAR

s.18

RESİM SANATI

Emine ELMAS

s.20

GÖZDEN GÖNÜLE: FOTOĞRAFLARDA HÜDET

ÖLÜM NEDİR?

Ölüm sizce nedir?

Ölüm bir bedenin bu dünyadan ebedi göçü müdür yoksa ruhun bedenden elvedası mı?

Sahi nedir ölüm?

Bir son mu yoksa başlangıç mı? Farklı bir anlamı var mıdır?

Aslında ölüm göreceli bir anlam bütünüdür.

Kimine göre bir hayatın bitişi, kimine göre yeni bir hayatın başlangıcı, kimine göre acı ve elemelerin sonudur, güzeldir.

Kimine göreyse yeni bir acının ateşle vücut bulmuş biçimidir, azap vericidir.

Kimine göre sonsuzluktur ölüm, sessiz bir derya misali akıp gider huzur verir.

Kiminin son bir keman tınısıdır, alır uzaklara götürür,

Kimininse sadece şiirinin son mısrasıdır, bitişi gösteririr.

Kiminin ilk hesabıdır, kimine göreyse sadece bir sondur.

Kiminin ilahi bir mesajı, kiminin de belli olmayan buğulu sistir içinde kaybolduğu.

Aslında ölüm her şeydir: hem başlangıç hem bir bitiştir hem bir elveda hem bir merhabadır.

Ölüm kiminin son tiradıdır tek bir cümle, kiminin de aşk şiiridir, bitmesini istemediği.

Kiminin noktasıdır, kiminin de yeni bir iki noktasıdır...

Bir andır ölüm anda bırakır sonsuza denk.

Cahit YACAN

Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü

YOLLARLA YAŞAMAK

“Tren raylarını severim. Bağımsızlığı, gidebilmeyi, kalmak zorunda olmamayı, uymak zorunda olmamayı anımsatır. Tren rayları bir tür bağımsızlıktır benim için.” diyen Tezer Özlü yolda ve yollarla var olmayı deneyenlerdendi. Kendinden ve kendiyle yola çıkan bireyin yine kendine döneceğini bilse de arama süreci heyecanlandırıyordu belki onu.

“Timolus, Pan’la Apollo arasında düzenlenen müzik yarışmasının hakemidir. Apollo’yu dinler dinlemez ödülü onun lirine vermiştir. Çünkü Timolus’un iddiasına göre Pan’ın şarkısı hiçbir amaca yönelik değildir ve hiçbir işe yaramaz.” Yolculuğu ömür belleyenler Timolus’un aksine amaç çemberini aşan insanlardır. Asıl özgürleştirici olan da budur. Amacını aşan hareketlerde bulunmaktır yolda olmak. Gitmek hep gitmek istersiniz sadece. İster kaçmak densin buna ister yolda olmak. İnsanoğlu zamanla bazı şeyleri kaybeder: enerji, aşk, motivasyon, sabır, merak... Her kayıp bizi aramalara sevk edeceği yerde daha da içimize kapatır. Kaybettiği şeyin peşine düşmektir yolda olmak. Gerçi kaybettiğimiz şey ile bulduğumuz şey aynı mıdır? Aynı olmasa de bulduğumuz arama anındaki halimizdir dönmek istediğimiz: Bir şeyin peşinde olmak. Yolunu, dinlenilecek yeri, yol sorulacak kişiyi bildikten ve iyi bir uyku çektikten sonra kaybettiğin şeyleri tekrar aramaya düşmenin önünde bir engel yoktur.

Theseus, gemisine bakım yaptıkça, bazı tahtaları söküp yeniler. Yıllar geçtikçe geminin bütün tahtaları değişir. Eski tahtaları çöpe atmaz Theseus. Onlardan da yavaş yavaş bir gemi yapar. Eski gemi yeniden inşa edilince, ortaya iki gemi çıkar.

Bunlardan hangisi Theseus'un asıl gemisidir? Yaşarken eski gemiye tutunanlar olur, bazen de yeni gemiye. Kimler gerçek "siz"e tutunanlardır? Bazen geçmişteki "siz"e tutunarak ilerler sevdikleriniz. Bazen de şimdiki halinizdir tutundukları. Hangisidir asıl sevdikleri "siz"? Yolda ve yolculuklarla var olan "siz"i kim sever? Yoksa her ikisinin de ortak noktası, kim iseniz o olmanıza rıza göstermemiş olmaları mıdır? Yolda olmak, kişinin kendine katlanabilmesini sağlamaktır.

Her kavram zıddıyla beraber vardırıdan çıkarsak yola, gittiğinizde kalmayı da aklınızdan çıkaramazsınız ya da bir seçenek olarak "kalmak" diyelim. Murathan Mungan'ın Şairin Roman'ında dediği gibi "Kadının sesinde insanı yolculuğa, yolculuklara çağıran bir keder var. Doğduğu yerden hiç ayrılmayan insanların sesinde görülen tortulu bir keder bu." Kalırsınız ve hüzne boğulursunuz. Gidersiniz ve hüzne boğarsınız. Böylesi bir tortulu keder ne zaman çağırmıştı sizi? İç sesinize kulak verip de onu cevaplayamadığınızda mı?

Vüsat O. Bener'in dediği gibi: "Sözün özü, kişinin doğası, yüreğindeki ateşi sürekli canlı tutabilecek harlı çakımdan yoksun olmamalı! Gerisi palavra. Göle maya çalmanın laf ola beri gelesi."

Gülsüm YAĞCI

Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Eğitim Programları ve Öğretim Anabilim Dalı

ADSIZ ALP

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken, pireler berber iken, ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken, söyleyene zahmet, dinleyene rahmet, masaldır bunun adı, anlatmakla çıkar tadı.

Kaf Dağı'nın ardında, yedi derya adasında bir ülke varmış. Bu ülkenin padişahı çok güçlü, sert görünümlü bir adammış ama gönlünde nağmeler, sözünde şiirler varmış. Sarayından çalgıcılar eksik olmazmış. Her şarkı, her ezgi onun hatıralarında ayrı bir iz bırakırmış. Üstelik kendisi de saz çalarmış, ney üflermiş, şiirler yazıp şarkılar söylermiş.

Bu padişahın bir de kızı varmış. Bu kızın adı Banu Çiçek'miş. Banu Çiçek, babasının oğlu olmadığından bir erkeğin yapabileceği her türlü hünere sahipmiş. Çok iyi ata biner, ava çıkarmış. Attığı ok yerini, savurduğu kılıç derini bulurmuş. Üstelik hem güzelliği hem maharetiyle görenleri hayran bırakırmış.

Padişah, iyice kocayınca tacını da tahtına birine vermek istemiş. İstemiş istemesine ama ne etsin oğlu yok ki yerini versin, halkı kızını kabul etmez ki tahta geçsin. E kızı da iyice büyüüp serpilince padişahın aklına bir fikir gelivermiş. Kızını gönlüne göre birine verirse tacı da tahtı da ona bırakabilirmiş. Demesi kolay ama kim olacak padişahın damadı? Padişaha damat olacak adam bakalım kızını hak edecek mi?

Padişah, bir gün ülkenin dört bir yanına haber salmış. “Duyduk duymadık demeyin, büyük lokma yemeyin. Padişahımızın biricik kızı evlenme çağına gelmiştir. Devletli Padişahımız kızını evlendirmek için damat adayları arasında bir yarışma tertiplemiştir. Padişahımızın söylediği üç şartı sağlayabilen kızıyla evlenmeye hak kazanacaktır.”

Padişahın sunduğu bu üç şartın ilki, ateşten deryaların ardında her şekle girebilen yedi başlı ejderhayı yenmekmiş. O ejderha ki kılıç kesmez, ok geçmez yenilmez bir ejderhaymış. Diğer şarta gelince ejderhayı öldürüp elindeki hayat suyunu almaları gerekiyormuş.

Padişahın üçüncü şartı ise kızını alacak delikanlının soracağı üç soruya doğru cevaplar verebilmesiymiş.

Bu şartları duyan her delikanlı padişahın güzeller güzeli kızını almak için başlamış kolları sıvamaya. Ne beyzadeler ne pehlivanlar yola koyulmuş. Ne yiğitler ne aslanlar bu işe baş koymuş. E işin ucunda kızı alıp sultan olmak da varmış ya. Bunu duyanlar yerinde durur mu hiç?

Bunların arasında bir de genç bir çoban varmış. Bu çobanın kimi kimsesi yokmuş. Bir atı varmış yoluna yoldaş olan bir de ihtiyar bir ninesi varmış. Adını soracak olursanız adı da yokmuş bu garibin. Herkes Adsız dermiş bu çobana.

Ninesine söyleyince niyetini şu cevabı almış:

- A oğlum garip oğlum, sen kim padişahın kızı kim? Çobanın sultan olduğu nerede görülmüş. Madem gideceksin, ateşten deryaları geçeceksin atını da al yanına. Çok darda kalırsan atın yelesine üç defa dokun, demiş.

Adsız, yola çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Gide gide bir çeşmenin başına varmış.

Çeşmenin başında bir ihtiyar kadın oturuyormuş. Yüzü kırış kırış, saçları beyazmış. Adsız:

- "Büyük ana, bu çeşme nereye akar?" demiş.

İhtiyar kadın

- "Bu çeşme, bazen bilinmeyen yollara, bazen de doğru bilinen yollara akar, evlat. Ama unutma, doğru yolu bulmak her zaman kolay değildir."

- "Eğer gerçekten yola çıkıyorsan, sana üç nasihatim var. İlki, korkma. Korkaklık seni geri çeker. İkincisi, saklanır ol. Zorluklar seni yıldırmasın. Üçüncüsü ise hep doğruyu söyle. Hangi yolda olursa olsun, dürüstlüğün seni asla terk etmesin."

Adsız, kadının sözlerine kulak vermiş ve minnetle başını sallayarak yola devam etmiş. Yola devam ederken, Adsız'ın aklında ihtiyar kadının öğütleri dönüp duruyormuş. "Korkma, saklanır ol, doğruyu söyle" derken kadın ona bir şeyler anlatmış ama henüz ne olduğunu tam anlayamamış. Ama bir şekilde içindeki bir ses, bu öğütlerin çok önemli olduğunu hissettiriyormuş.

Yolculuk uzun ve zorlu geçmeye başlamış. Çeşmenin başından çıktıktan sonra, Adsız her geçen adımda ateşten deryaların tehlikelerini ve yedi başlı ejderhayı düşünüyormuş. Kendisinin bir çoban olduğunu, yalnızca bir atı olduğunu, üstelik padişahın kızıyla evlenmeye layık olup olmadığını hep sorguluyormuş. Ama bir yandan da cesaret buluyor, ihtiyar kadının sözlerini hatırlıyormuş.

Bir gün, gün batımında, ormanın derinliklerine adım attığında, birden karşısına dev gibi bir yaratık çıkıvermiş. Yedi başlı bir ejderha! Kocaman, kara derili, alevler içinde, gözlerinden korku salan bir yaratık.

Ejderha, büyük ve güçlüymüş, ama Adsız ondan korkmamış. İhtiyar kadının dediği gibi, korkmadan karşısına çıkmış. Yavaşça, elindeki kılıcını çekmiş ve onunla o devasa yaratığa doğru ilerlemiş. Ejderha, kudretli kollarıyla ve dişleriyle saldırırken Adsız çevik ve hızlı hareket ediyormuş.

Bir süre mücadele ettikten sonra, Adsız'ın kılıcı, ejderhanın başlarından birini vurmuş. Ancak, diğer başlar hemen yerine gelmiş ve yaratık yine gücünü göstererek geri saldırmış. O an, Adsız, ihtiyar kadının sözlerini hatırlamış: "Saklanır ol."

Bir anlık geri çekilme hareketiyle ejderhanın saldırısından kurtulmuş ve yeniden saldırmaya başlamış. O anda atının yelesine üç kez dokunmuş. Gözlerinin önünde bir ışık parlamış, yedi başlı ejderha bir anda zayıflamaya başlamış.

İşte o an, fark etmiş doğru yolun aslında ne kadar yakın olduğunu. Yavaşça ve kararlı bir şekilde, ejderhayı son bir darbe ile yenmiş ve hayat suyunu elde etmiş.

Ateşten deryayı ve ejderhayı geride bırakıp, hayat suyunu saklayarak yoluna devam etmiş. Yolda, karşısına bir köy çıkmış. Köy halkı, Adsız'ı tanımamış olsa da onu büyük bir heyecanla karşılamış. Adsız'ın aklında ise sadece bir şey varmış: Padişahın kızı, Banu Çiçek. Kızı alabilmek için padişahın üçüncü şartını yerine getirmesi gerektiği gerçeğiyle yüzleşmiş: üç doğru cevap.

Adsız, köyden ayrılıp yola çıkarken vereceği cevapları düşünüp bilge kadının söylediklerini hatırlayarak Padişah'ın sarayına varmış. Padişah başlamış sorularına:

1. Ne zaman en güçlü olduğunu hissedersin?

En güçlü olduğum zaman, içimdeki korkuları ve şüpheleri aştığımda hissedirim. Gerçek güç, dışarıdaki engelleri değil, içindeki gücünü ve kararlılığını bulduğunda ortaya çıkar. Zorluklarla karşılaştığında, onları aşabilme cesareti ve kararlılığı gösterdiğinde gerçek gücünü hissedersin.

2. En karanlık anında bile ışığı nerede bulursun?

En karanlık anımda, ışığı içimdeki umut ve sevgiyle bulurum. Karanlık, dışarıda olabilir ama gerçek ışık, insanın kalbinde ve ruhundadır. Eğer kendine inanır, doğruyu takip edersen her zaman bir umut ışığı bulabilirsin.

3. Kalpten sevgiyi nasıl anlarsın?

Kalpten sevgiyi, başkalarının acılarına duyduğun empati ve onların mutluluğu için gösterdiğin özveriyle anlarsın. Sevgi, birine sadece güzel sözler söylemek değil, onun için çaba harcamak, onun iyiliğini istemek ve fedakârlık yapmaktır. Gerçek sevgi, çıkar beklemeden ve koşulsuzca verilen duygudur.

Padişah, kızı Banu Çiçek ile birlikte onu kabul etmiş. Adsız, üç soruyu doğru cevaplayıp padişahın kızının elini istemiş. Padişah, ona güvendiğini ve kalbinin sesini duyduğunu hissetmiş, kızı ona teslim etmeye karar vermiş. Böylece, Adsız, hem padişahın kızını, hem de tacını kazanmış. Yıllar sonra, padişahın yerini alacak olan kişi, sadece güçlü değil, doğru yolda olan ve sevgiyi kalbinde barındıran bir çoban olmuş.

Çoban, artık yeni adıyla anılmaya başlanmış: "Adsız" değil, "Adsız Alp". Adsız yiğit yeni adıyla anılmış, şanı diyardan diyara yayılmış. O günden sonra memleket huzura kavuşmuş, insanlar mutlulukla yaşamış. Güneş onların üzerine doğmuş, saadetleri daim olmuş.

Masal burada bitmiş, söz de bende tükenmiş. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş; biri masalı anlatana, biri dinleyene, biri de kahramanına. Dileğim kabul ola, ömrünüz uzun ola.

Bu masal Hakkari Üniversitesi Dil ve Edebiyat Topluluğu (HÜDET) Yazma Atölyesi'ne katılan öğrenciler tarafından oluşturulmuştur.

ÇİÇEKLERLE SAVAŞIM

Gözümde ilk açan narindi karanfil,
Rüzgârla titreyen sessiz bir nağmeydi,
Sonbahar hıçkırık dolu bir tül giydi,
Kalbim, sükûtun koynunda serin bir sabaha indi.

Lal düşler içinde bir menekşe vakti,
Yorgunluğun özlemiyle sarhoş etti,
Ne karın zarif örtüsü örtebildi,
Ne güneşin sıcaklığı eritebildi.

Beyaz bir ağıtla sarıldım papatyaya,
Her yaprağında bir ömür kaybettim,
Arşa yükseldi can, küle dönmeden kim?
Cennet hayallerim battı hasret çayına.

Nice çiçek öptüm düşlerin kıyısında,
Adını bilmediğim duygularla dolu,
Sevdaya eğildim, toprak kaldı yolu,
Kokular kaldı elimde bir suskun masada.

Onlar solmadı hazanda, ben soldurdum,
Birer birer unuttum cennet bahçesinde,
Zamansız vedalar düştü her hecesinde,
Gamla örttüm köklerini, kendimi buldum.

Şimdi her gonca içimde bir sancı gibi,
Şiir şiir yanarım, küllerimle barışta,
Karanlık geceler düşse de yıldız taçta,
Bilirim, umut da çiçeklenir bir nevi.

Karanlık her ne kadar ışığı kovalasa da,
Gönlümde filizlenir baharın duası,
Ve her çiçek, unutulmuş bir hatıra,
Yeniden doğar, küllerin arasından açar.

ZAMANSIZ AYRILIK

Şimdi hangi coğrafya tarif eder bu boşluğu,
Hangi harita çizer sensiz kalan bu yüreği?
Her köşesi aydınlıktı seninle çizilen yolların,
Şimdi hangi yöne baksam, bitmeyen bir kader eğrisi.

Sen ki, yerin katmanlarını, dağların oluşumunu bilirdin,
Ama hayatın en derin fayını göremedin.
O 6 Şubat günü, her şey darmadağın oldu,
Sensizliğin şiddeti, binlerce depremden beter.

Benim güzel öğretmenim, benim sevgili Rana'm,
Bıraktığın o dersler, şimdi hayatıma ılık tutar.
Bana öğrettin ki, değişim kaçınılmaz,
Ama bu değişim, kalbimi yoran en zor karar.

Nişan yüzüğün şimdi bir yıldız gibi parlar,
Sol elimde taşıyım, sözümüzden vazgeçmem.
Sen artık benim ulaşılmaz zirvemsin,
Oraya varamasam da adını anmaktan vazgeçmem.

Ruhun gezsün bulutlarda, en yüksek troposferde,
Bana gönderdiğin her rüzgâr, kalbime nefes olsun.
Biliyorum, mekânın değişti, ama aşkımız baki,
Senin bıraktığın sevgi, bu dünyadaki tek teselli olsun.

İklimler değişse de benim sana olan aşkım payidar,
Ne bir çöl kurutabilir ne bir tufan silebilir bu izi.
Seninle öğrenmiştim; her fırtınanın ardında güneş var,
Ama bu karanlık, sensiz geçen her günde daha da bir zindan.

Hatırlar mısın, Ekvator'dan Kutuplara uzanan hayalleri?
Yerküre küçüktü bize, kalbimizdeydi bütün kıtalar.
Şimdi sesin yankılanır boş kalan evimizin her köşesinde,
Sanki ders veriyorsun: "Bak, hayat da bir doğa olayıdır" dercesine.

Öğretmenim, sevgilim, yoldaşım... vadem dolana dek,
Taşıyacağım bu nişanı, bu sözü, bu bitmeyen aşkı.
Senin bıraktığın o mirası, umudu yaşatacağım,
Rana, sen benim sonsuz gökyüzümde parlayan kutup yıldızısın

Oysa ne çok coğrafya gezilecekti seninle,
Hangi dağın zirvesi, hangi denizin kıyısı beklenirdi?
Sen ki, yeryüzünün her noktasını bilirdin,
Ama kaderin çizdiği bu mekânı bilemezdin.

Rana... adın şimdi en ağır enlemde,
Kalbim, sensizliğin en ıssız boylamında.
Her şey yerli yerinde duruyor sanırsın,
Ama hayatın merkezi kaymış, dengesi bozulmuş.

O 6 Şubat sabahı, o korkunç sarsıntı,
Sadece duvarları değil, geleceği de yıktı.
Artık sınıflar boş, tahtada silinik tebeşir tozu,
Ve senin olmadığın her an, derin bir sonsuz kış.

Seninle kurduğumuz her hayal, bir şehir haritasıydı;
Evimiz, yuva sıcaklığımız, en güzel rotamızdı.
Şimdi o harita yırtık, yollar çıkmaz sokak,
Nişanlın şaşkın, tutunacak bir el aramakta

Sana verilen her gül, şimdi cennetinde açsın,
Ruhun, öğretmeyi çok sevdiğin göklere süzölsün.
Sen benim dünyamın en güzel, en nurlu köşesiydin,
Ve bu aşk, o büyük depremden sağ kalan tek şeydir

Emre Çivi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakölteı Maliye Bölümü

SOKAK

Ben seni sevmekle yanılmışım
Her söylediğine üzülmüş, aldanmışım
Olmuyor böyle alışmamışım
Sonradan anladım büyük hata yapmışım

Bir gece seni düşünerek dalmışım geçmişe
Yüzün, kendini bırakırken derin bir gülüşe
Senden yana bana kalan mazi tek düze
“Âşığım, hayranım her bir zerrene”

Betül Batıhan
Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü

YAĞMURA BENZİYORSUN

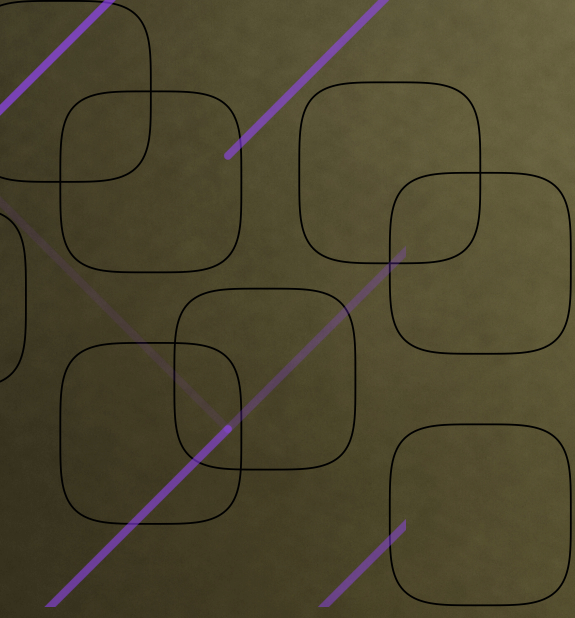
Sana benzediği için seviyorum yağmuru
Tıpkı senin gibi ne yakın ne uzak
Yağmura benziyorsun
Bir o kadar güzel bir o kadar çamur, toprak
Ne sensiz ne de seninle
Yağmura benziyorsun

Yağmur gibisin, bir varsın bir yoksun
Kokun da yağmurun, toprağın kokusu gibi
Önce içine çekersin sonra alışırsın
Yağmura benziyorsun...

Seher vaktini sana benzediği için seviyorum
Bir o kadar ıssız, ucsuz bucaksız
Bir o kadar derin anlamlı yağmurun serinliğiyle
Sana benzediği için seviyorum yağmuru
Yağmura benziyorsun

Toprak kokusunu senden almış
Girdabında çamur olup akmış her yere
Yağmur gibisin damla damla yağıp zarar vermeyen
Kokunla bütünleşmiş gibi adeta
İçine çektikçe yerle yeksan olup alışırsın...
Yağmura benziyorsun

Elif Altaş
Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü

BİLMEK

**Bildiklerimiz, canımızı çok yakar,
Bilmediklerimizle mutlu oluruz,
Yollar gidilir, artar mesafeler,
Bilmeden hayatın tüm duygularını tadar insan**

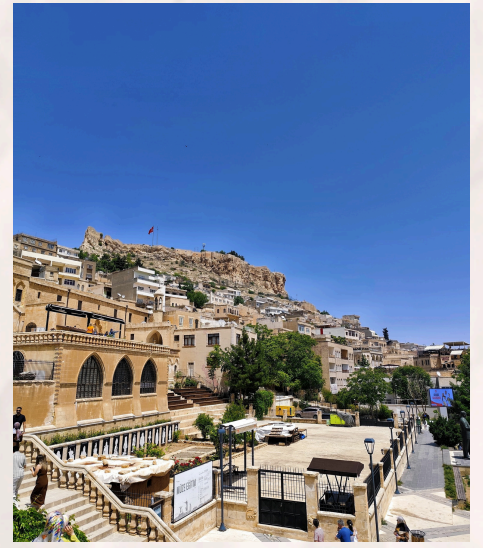
Merve KAÇAR

Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü

KADİM KENT NUSAYBİN'E DOĞRU YOLCULUK

Taşların konuştuğu şehir olan Nusaybin'e gitmem için saatler kalmıştı. Heyecandan mı yoksa uykusuzluğa dayanamadığımdan mı bilinmez, uyumak gelmiyordu içimden. Daha önce de gitmeme rağmen sanki hiç gitmemişim gibi bir his vardı içimde. Saat sabahın dördünde yola çıkacaktık. Öyle kararlaştırmıştık. Geceyi o kadar iple çekmiştim ki kararlaştırdığımız saatten kısa bir süre önce telefonumun çalmasını bekledim. Nihayet çaldı. Ben anında açmıştım! Sorunsuz bir şekilde arabamın başına geçtim. Evet, bu sefer yalnız gitmeyecektim; yol arkadaşlarım da vardı. Annemle arabaya doğru ilerlerken içten bir samimiyet ile vedalaştım. Hava soğuktu o saatlerde, gerçi bizim memleket hep soğuk ama hadi neyse. Bu arada tarih 16 Mayıs 2025. İlkbahar ayları. Arabanın içinde sabahın ilk ışıkları ile çıktığımız için mi bilmem ama çok üşüyorduk. Şırnak yolu üzerinden gidecektik. Dışarıyı izleyerek yolculuk yapmayı çok seviyorum. Şırnak iline adım adım ilerlerken soğuk hava yerini sıcak havaya bırakmıştı. Üşümüyorduk artık. O keskin virajlardan ilerlerken açıkçası içimi korku sarmıştı. Şırnak iline giderseniz ne demek istediğimi çok iyi anlayacaksınız. Güç bela da olsa ilk durağımız olan Nusaybin'e varmıştık. Hepimizin ortak kararı ile Beyazsu'da öğle yemeği yedik. Tabii ki aracımızda kahvaltı yapmayı da ihmal etmemiştik. Beyazsu gerçekten görülmeye değer bir yer! Onca yolu gelmeye geliyor. Bizi kenarına çağıran o dereye, ağaçların o eşsiz sesiyle suyun mavi oluşuna bıraktık kendimizi. O kadar iyi geldi ki orada bütün yorgunluğumuzu unutup üstelik Kemençe eşliğinde kahvaltımızı yapmaya başladık. Kesinlikle bizi kendimize getirmişti. Nusaybin gerçekten kadim bir şehir. Nusaybin'e ilk defa gelmiş biri olarak etkileyici olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

"Tarih kokan sokaklardaydık"

Beyazsu'da epeyce vakit geçirdik. Fotoğraflarımızı da çektikten sonra Nusaybin'i gezmeye başladık. İlk rotamız Zeynel Abidin Camisi idi. Cuma günü olduğu için insanlar camiye epeyce gelmişti. Ancak daha önce Nusaybin'e geldiğim için yanımdakiler kıyafetimin camiye uygun olmadığını söylemişti. İnsanlar ise tuhaf tuhaf bakıyor ve rahatsız olduklarını söylemeden belli ediyorlardı. Caminin içine girmeyip dışarısını gezdiğimiz için birlikte geldiklerimle annemin anlattığı kadarıyla camiye tanıdım. Onlara şimdiden de hak vermişimdir. Nusaybin'deki insanların sıcaklığı ve misafirperverliği beni çok etkilemişti. Herkes samimi, içten ve yardımseverdi. Sanki hiç yabancı değilmişim gibi davrandılar.

Gezmeye devam ettik. Güneş tepedeydi. Yavaş yavaş acıkmaya başlamıştık. Öğle yemeği için bir yer aramaya koyulduk. Beyazsu'da kahvaltı yapmıştık ama epeyce vakit geçmişti. Şehrin sessizliğini dinlemeye başladık. Her adımda ayrı bir tarih, ayrı bir anlam vardı. Zaman o kadar çabuk geçiyordu ki farkında değildik. Sonra içeriye yöneldik, farklı bir atmosferle karşılaştık. Şehrin sessizliğini, insanların birbirine olan saygısını hissedebiliyordum. Bir süre dolaştıktan sonra bir çay bahçesinde oturup biraz soluklandık. Çaylarımızı içtikten sonra fotoğraflarımızı çekip tekrar arabaya bindik. Saatler ilerledikçe yavaş yavaş dönüş vakti yaklaşıyordu.

Nusaybin'in tarih kokan sokaklarını bir kez daha geride bırakmak zordu. Fakat medeniyetin yaşattığı o kadimlik insana huzur veriyordu. Tüm bu manzaraları geride bırakmamak için elimden geldiğince izlemeye çalıştım. Dönüş yolunda Beyazsu'dan bir kez daha geçtik. Orada yine kısa bir mola verdik. Bu sefer sadece dinlenmek için değil, vedalaşmak içindi. Gölün sessizliğiyle vakit geçirdik. Bir esnaf "Tekrar gelin." diyerek bizleri uğurladı. Akşam yemeğini yemek için Midyat'a geldik. Bir saat kadar bekledikten sonra yemeklerimiz geldi. Lezizdi. Yemeğimizi yedikten sonra çaylarımızı içip sohbet ettik. Daha sonra uyumak için kalacağımız otele geçip günü bitirdik.

Güneşin ilk ışıklarıyla beraber yeniden yola koyulmuştuk. Yola devam etmek kolaydı, kahvaltı yapmaya gittik. Fazla oyalanmamak adına kahvaltı hızlıca yapıp yola doğru hareket ettik. Midyat'a gitmek bizi oldukça heyecanlandırmıştı. Şarkılar eşliğinde midyat'a girişimizi yaptıktan sonra Oranın kendine has yapısı, taş evleri, dar sokakları, tarihi dokusu... Binlerce medeniyetin izlerini taşıdığı için Midyat'ın atmosferine adım atmak bile ayrı bir heyecan veriyordu. Tabii ki oraya uğramışken Süryani şarabı ve sabunlarının satıldığı küçük dükkânları da gezmemek olmazdı. Esnafın sıcakkanlılığı insanı etkiliyordu. Sürekli bize içecek ikram etmek istemeleri, güleryüzleri, sohbetleri... Sanki uzun zamandır tanıdığımız insanlarmış gibi hissettik.

Esnaf kültürünün fazlaca olduğu bu küçük şehirde vakit geçirmek, hem kültürel hem de insani açıdan öğreticiydi. Kahvelerde oturup insanların sohbetlerini dinlemek, tarihin kokusunu hissetmek gibiydi.

Bir ara "Artuklu Kahvesi" tabelasını fark ettik. Oraya yöneldik. Otantik bir mekândı. Girdikten sonra hepimiz büyülenmiş gibiydik. Sıcak bir ortam, hoş bir koku ve geleneksel bir müzik vardı. Siparişlerimizi verdik. Kahvemizi içtikçe sanki geçmişin içinde yaşıyorduk.

Peki, hiç Artuklu kahvesinin nasıl yapıldığını biliyor musunuz? Şayet bilmiyorsanız denemenizi tavsiye ederim. Tadı, kokusu ve sunumu ile gerçekten benzersizdi. Kısacası Midyat, Nusaybin'le birlikte tarihin kalbinde atan iki değerli şehrimizden biri.

Gün içinde planladığımız tüm gezileri bitirip yavaş yavaş dönüşe geçtik. Midyat'ın taş sokaklarında ilerlerken atlarla fotoğraf çektirmeden dönmek olmazdı! Gerçekten o kadar güzel sahneler vardı ki... İnsan ister istemez hayran kalıyor. Arkadaşlarımın atlı fotoğraflarını çektikten sonra ben de çekilmek istedim ama yetişemedim. Arkadaşlarımın kahkahalarıyla birlikte eğlencemiz doruğa ulaştı.

O saatten sonra yavaş yavaş evimize döndük. Yolda son bir kez Beyazsu'da durduk, çayımızı içip fotoğraf çektik. Geceye anılarımızı ölümsüzleştirdik.

"Dolu dolu bir gezi yaşadık"

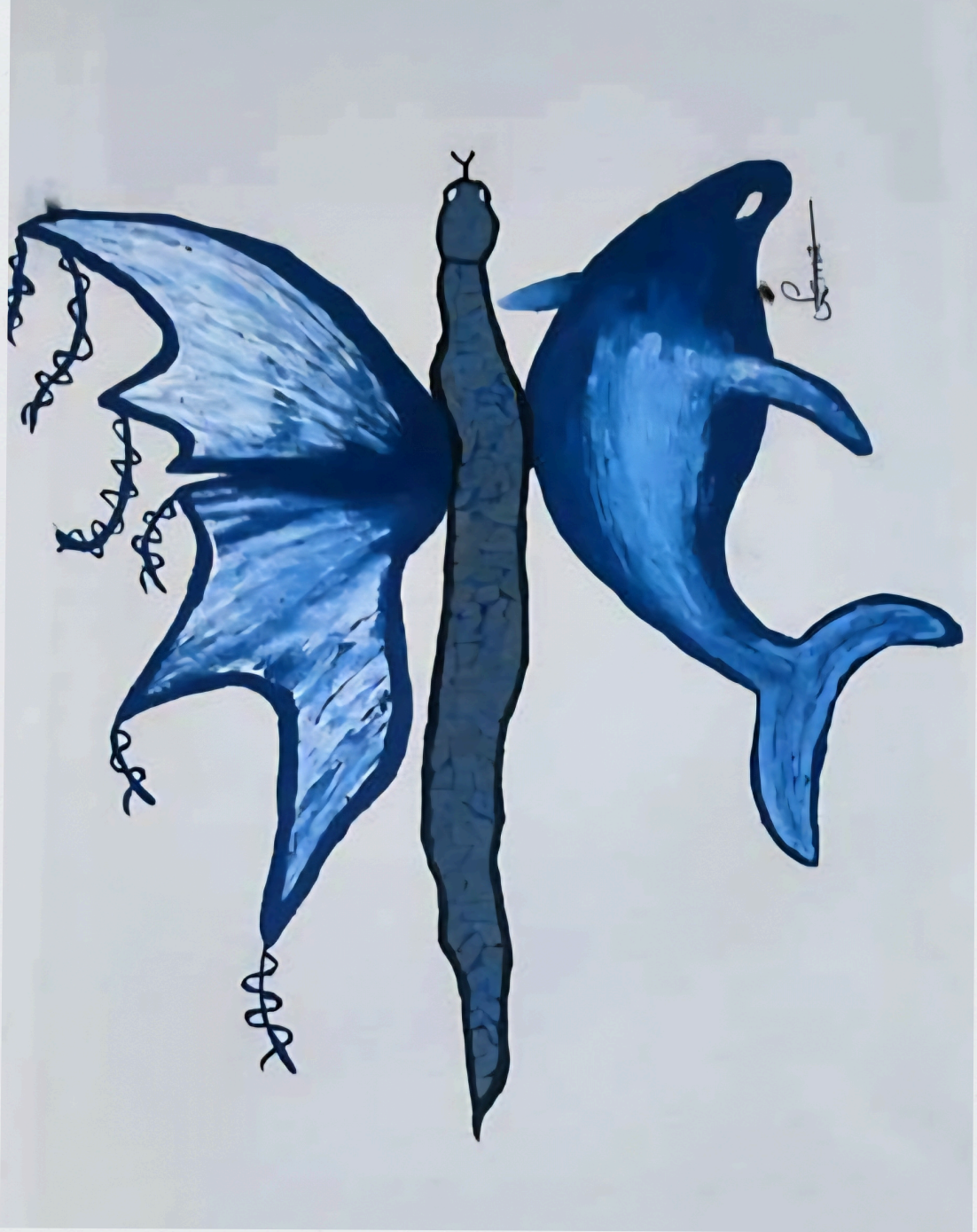
Öğle yemeği vakti gelip geçmişti bile. Ama biz gerçekten acıktığımızı hatırlamaz olmuştuk. Galiba biz de o tarih dolu muazzam sokaklarına hayran kalmıştık. Haksız da değildik. Zar zor olsa da yemek yiyebilmek için bir yer seçtikten sonra şehrin tadını çıkarmaya devam etmeliydik. Akşam ve gece turlarına daha çok önem veriyorduk. Neticede bakacak olursak en güzel hatıralarımız da gece kadar muazzamdı.

Müze'nin ve katedrallerin hep kendi şahsına münhasır ve eşsiz güzellikleri vardı. Sabahın erken vaktinde şehrin ince ayrıntılarını bizzat anlatmam gerekiyordu. Daha anlatacaklarımın bitmediğine karar verdik. Daha birçok anılarımız olacak şüphesiz. Son gece olmasına rağmen kalabalık insan kitleleri arasında yürüdük ve eğlendik. Sabahın olmasını bekleye bekleye geceyi uyuyarak adeta kısalttık.

Sabah olmuş, alarm çalmıştı. Biz de uyanmıştık. Eşyalarımızı toplamış ve hazırlanmıştık. Otobüs kalkış yeri ile binaya giderek valizlerimizi teslim ettik. Kahvaltımızı yapıp otobüse hepimiz çok sevinçle, neşeyle bindik. Gerçekten yorucu olmasına rağmen dolu dolu bir gezi yaşamıştık.

Tarih kokan ve farklı medeniyetlere ev sahipliği yapan başka şehirlerin büyüğü ile buluşmak ümidi ile...

Viyan ÇETİN
Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü

Emine Elmas
Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü

HOCALARIMIZIN GÖZÜNDEN HÜDET

2024 - 2025 Eğitim - Öğretim yılı güz döneminde kurulmuş olan HÜDET üniversitemize, fakültemize ve bölümümüze canlılık katmıştır. Yazma ve okuma atölyeleriyle sadece üniversitemiz öğrencilerine değil, Millî Eğitim'deki öğretmen ve öğrencilere kadar ulaşarak onların katılımını sağlamıştır.

HÜDET, topluma hizmet projeleriyle katkılarda bulunmuş; birçok ihtiyacı karşılayarak okul kütüphanelerini kitaplarla buluşturulmuştur.

Hemen her hafta bir etkinliğe imza atan HÜDET'in başarı ile gerçekleştirdiği bu etkinliklerin bundan sonra da devam edeceğini bilerek başarılarının devamını dilerim.

Doç. Dr. Ayşe ERTUŞ
Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi Bölüm Başkanı

Dili edebiyatla zenginleştiren edebiyatı dille bütünleştirenlerin topluluğu olan HÜDET, öğrencilerimin sadece bilgiyle değil, gönülleriyle de ürettikleri bir topluluk oldu. Zamanla bu topluluk bir okul gibi işledi; her etkinlik, öğrencilerimin kendilerini ifade ettikleri, düşüncelerini olgunlaştırdıkları bir öğrenme alanına dönüştü. Onların edebiyata olan sevgilerini, dili yaşatma çabalarını ve her defasında biraz daha büyüyen heyecanlarını görmek, bir akademik danışman olarak bana hem gurur hem de umut veriyor. HÜDET'in enerjisi, üniversitemizde öğrenmenin sınırlarını sınıf duvarlarının ötesine taşıdı. Her bir etkinliğimizde kelimeler yeniden doğuyor, dilin kalbinden kültürün sesine uzanan o eşsiz köprü bir kez daha kuruluyor. Üstelik tatlı yorgunluklarla dolu bu yolculuk, daha yeni başlıyor. HÜDET, yeni ufuklar açmaya ve dilin ışığını geleceğe taşımaya devam edecektir.

Dr. Öğr. Üyesi Fecri YAVİ
HÜDET Akademik Danışmanı

Hakkari Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi bölümünde 2024 yılında oluşturulan HÜDET, başlangıcından günümüze kadar öğrenci, çocuk, halk yararına birçok faaliyet yürütmüştür. Her yaptığı işin başarılı olması takdire şayandır.

Yeni aldığı kararla "kendi adında bir dergi" hazırlanması istenmiştir. Eminim yapılan tüm etkinliklerde olduğu gibi bu adımda da başarılı olacaklardır. Şimdiden hayırlı ve daim olmasını diliyorum.

Saygılarımla...

Doç. Dr. Nilay Kınay CİVELEK

HÜDET, Hakkari'deki çeşitli köy okullarına yönelik yürüttüğü yardım çalışmaları ve kitapsız okullara kitap bağışı kampanyaları ile bölgedeki öğrencilere ulaşmayı hedeflemektedir. Düzenli olarak gerçekleştirilen okul ziyaretleriyle de öğrencilere doğrudan temas kuran topluluk, hem eğitim hayatlarına destek olmakta hem de onlara edebiyat aracılığıyla yeni bakış açıları kazandırmaktadır. Bu sayede dil bilincinin gelişmesine, kitap okuma alışkanlığının kazandırılmasına ve edebiyata olan ilginin artırılmasına katkı sunmaktadır. HÜDET, hem üniversite ile şehir arasında güçlü bir bağ kurmakta hem de bölgedeki gençlerin kültürel gelişimine destek olarak sosyal sorumluluk bilinciyle hareket etmektedir. Bu çalışmalar sayesinde HÜDET, yalnızca üniversite öğrencilerine değil, tüm kente dokunan anlamlı bir kültürel köprü işlevi görmektedir. Topluluk, edebiyatın birleştirici gücüyle hem akademik hem toplumsal alanda kalıcı izler bırakmaya devam etmektedir. Topluluğun bu anlamlı çalışmalarının artarak devam etmesini diliyorum, edebiyatın birleştirici gücüyle daha birçok güzel projeye imza atmasını temenni ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Faruk KAYMAN

HÜDET bünyesindeki drama çalışmaları , tiyatrolar, söyleşiler şiir dinletileri , imkanı olmayan öğrencilere kırtasiye yardımında bulunma gibi çalışmalar ile öğrencilere bu nitelikleri kazandırmaya çalışmayı amaçlamaktadır.

öğretmenlik mesleği bir toplumun kaderini belirleyen en temel yapı taşlarından biridir. Bu temel taşı oluşturma ve geliştirmede kuruluş ve topluluklara ciddi görevler düşmektedir . HÜDET Topluluğu da Türkiye'deki önemli topluluklardan biridir. Bu toplulukların gelişmesi ve büyümesi demek öğretmenlik mesleğinin daha da büyümesi ve kutsallaşması demektir. Bundan dolayı bu topluluklara gerekli önem ve desteklerin verilmesi elzemdir.

Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Sena ATAŞ

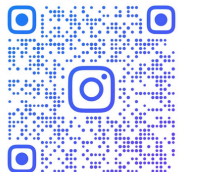

OKURYAZAR
BİR TOPLULUĞUN DEĞİL BİR FİKRİN DERGİSİ...
HAKKARİ ÜNİVERSİTESİ DİL VE EDEBİYAT
TOPLULUĞU (HÜDET) OLARAK OKUMAYI BİR
ALİŞKANLIK, YAZMAYI BİR SORUMLULUK,
PAYLAŞMAYI İSE BİR KÜLTÜR HÂLINE GETİRMEK
İÇİN YOLA ÇIKTIK.
HER SAYFAMIZDA KELİMELERE, DÜŞÜNCELERE VE
EMEĞE YER VERDİK.
ÇÜNKÜ İNANIYORUZ Kİ
BİR KİTAP, BİR CÜMLE, BİR KELİME BİLE DÜNYAYI
DEĞİŞTİREBİLİR.

OKURYAZAR

SEN DE BU ANLAMLI
YOLCULUKTA BİZİMLE
OLMAK İSTERSEN
BAĞLANTIYI
KOPARMAYALIM.
AŞAĞIDAKİ KODU
TELEFONUNA OKUTARAK
BİZİ SOSYAL MEDYA
HESAPLARIMIZDAN TAKİP
EDEBİLİRSİN.

SAYI 1
YIL 2025

@DIL.EDEBIYAT.TOPLULUGU